

27 MARTIE

ZIUA MONDIALĂ A TEATRULUI

MESAJ

Teatrul este părintele tuturor artelor. Nimeni nu poate contesta acest adevăr. Iată de ce îi dedic singura și unica mea pasiune.

Sunt convinsă că scriitorul de teatru se distinge printr-un înalt simț al nobleței umane. Mesajul său poate astfel să ajute oamenii să se ridice deasupra lor înșiși, să se elibereze de tot ceea ce îi copleșește și îi hărțuiește, pentru a le putea oferi posibilitatea de a dobândi o anumită demnitate.

Pentru ca acest scriitor să-și poată duce la capăt misiunea influențând oamenii, el trebuie să-și stăpânească perfect meseria, ca și modul expresiei sale artistice. În caz contrar, mesajul său se risipește fără vreo urmă, fără a-și atinge scopul. În orice operă de artă, mesajul artistului a mers împreună cu un simț al justiției umane, al maturității de expresie și al autenticității. De aceea, ar fi greșit să credem că unul dintre acești factori ar putea s-o ia înaintea altuia.

Se spune că o piesă de teatru este o operă de artă bazată pe o structură solidă, fără nimic de prisos, și pe un dialog stabil și concis, fără bâlbâieli. Se mai spune că toate acestea nu se împacă cu specificul femeii, care nu poate face abstracție de eul său, și care, deci, nu e în stare să se exprime în deplină obiectivitate. Se spune! Da. La aceasta eu răspund: Femeia, care timp de nouă luni poartă în pântecul său o viață nouă, e la fel de capabilă să creeze o piesă de teatru solidă și coerentă, bineînțeles cu condiția de a fi ea însăși autor dramatic.

Din fericire, teatrul modern s-a eliberat de aceste forme tradiționale, în urma mai multor valuri de înnoire propuse de Pirandello, Bernard Shaw, Brecht și atâția alții, care s-au distins grație teatrului absurdului, teatrului negației și unui avangardism experimental. Așadar, în zilele noastre se întâmplă foarte rar să vedem un mare dramaturg scriind o piesă de teatru într-o formulă antică tradițională.

În prima mea piesă (*Femei fără mască*), am optat pentru „teatru în teatru“, o formulă devenită obișnuită în piesele moderne. Piesa mea începea printr-un strigăt, printr-o întrebare, pentru că mă simțeam purtătoarea unor cuvinte ascunse în mine de zeci, poate chiar sute de ani.

Ar fi oare posibil ca durerile facerii, care mă înăbușeau până în adâncul ființei, să-mi proiecteze cuvântul spre existență. Cuvântul meu... pasiunea mea... copilăria mea... copilul meu... Îi ascult vocea, atât de departe de plânsete și de suspine. O voce copleșită, umilită, ale cărei ecouri se repetă, generație după generație. Istoria omenirii poartă o conștiință care duce o povară grea de refuzuri, de greutate și de persecuții.

Am refuzat să pun pe hârtie o singură frază care să nu fi izvorât din adâncul sufletului meu și care să nu exprime adevărul despre femeie și puterea ei de a dăru. Iată de ce am cerut sub jurământ condeiului meu să se oprească înainte de a scrie un singur cuvânt care ar exprima slăbiciunea sau frustrarea. I-am cerut sub jurământ să nu mă mai asculte dacă ar simți că devin lașă în fața adevărului. I-am cerut apoi să mă ajute să fac să existe un cât mai mare număr de femei a căror viață o împart, pentru a mă apropia de ele și a le deveni purtătorul de cuvânt. Am putea astfel să ne dezvăluim complet unele în fața altora, debarasându-ne de toată rugina acumulată de-a lungul anilor și să lansăm strigătul nostru de refuz împotriva situațiilor și circumstanțelor, care au împiedicat ființa noastră umană să se dezvolte, să înflorească.

Sunt convinsă, așadar, că teatrul este lumina care se revarsă asupra vieții ființei umane, acea lumină care asigură legătura organică cu spectatorul și această comunicare face să se nască între noi o anumită căldură, fie că ne aflăm în fața presei scrise sau în fața reprezentării ei scenice.

Fathia EL ASSAL
Dramaturg (Egipt)